

Za Adrijo . . .

Povest iz uskoško - benečanskih bojev. Spisala Lea Fatur.

(Dalje.)

IV.

d galej, ki zapirajo kakor črne vrane vhod v Senj, se je odločila bela golobica, trojambornica Dogaressa. Krasna ladja. Iztesana, da se vozi v njej zastopnik Adrijske kraljice po svoji lastnini, po sinji Adriji. Krasna ladja. Da razvije ob mirnem morju lepoto bleščečih jader, bi gledal Senjan zavidno nanjo. Ne izteše se taka na senjskem škveru.¹

Zdaj so Dogaressina jadra podvita, pričvrščeni drogovci. Vendar je Dogaressa lepa, ko se bojuje z burjo. Belo telo se pripogiblje, bogato okrašeni rilec reže valove. Sirena, beloroka, zlatolasa, se smehlja raz rilec. Ob njej stoje tri v široke beneške plašče zamotane osebe. Admiral Mark-Anton Venier, njegov svak in pobočnik Ivan Foscari obkrožajo Foscarijevo sestro.

Ob bočnicah, pod jambori, stoje vojaki. Sami Arbanasi. Nosijo majhne, rdeče kape, pisano obleko, dolge puške, kratke nože. Nad njimi veje v burji zastava sv. Marka. Resnega obraza stoji kapitan pri krmilu. Mornarji v modri prteni obleki skačejo, plezajo. A vojak in mornar se ozreta rada na one tri pri rilcu. Ne radi suhega, strogega Veniera, tudi radi Foscarija ne. Ženska je tam, o kateri vele, da je

¹ Tesalnica ladij.

lepotica, o kateri govore, da postane doževa nevesta. Pa nihče od vojakov ni še videl njenega lica. Saj je priplul Mark-Anton komaj danes iz Reke. Njegov hišnik pravi, da je spremljal lepo sorodnico na Trsat. Po kaj je prišla sem? Brata spremlja, bregov se nagleda. A poprej, ko so streljali na Uskoka, jo je odvedel Foscari naglo v kajuto. Niso taki prizori za ženske. Uh, da je taka burja! Da gleda le tenki nasek iz kapuce lepe signore, da se vidi izpod plašča rob baržunastega krila ljubičaste barve. Slišati jo je pa. Burja ne zagluši zvonkega smeha, veselega glasu . . . Oj deklica, rožica! Kaj se ne bojiš viharja, morskih pošasti, ki preže po teh bregovih na deklice?

Cecilija Foscariova se ne zmeni za zaljubljeno moštvo Dogaresse, ne za radovedno posadko, poklicano od svaka z galej, da straši ž njo Senjane. Živahen razgovor o stvareh, ki ji pojasnjujejo prejšnji dogodek z Uskokom in ji naznanjajo zanimivosti za bodočnost, je zavzel vso njeno pozornost.

Svak je dobil ukaz iz Benetk, da počaka v Reki avstrijske komisije, ki pride čez Kranjsko na Reko, da preiskuje v Senju zadnji uskoški zločin in obsodi vsaj kolovodja Juriša Senjanina. Cecilija je bila preprosila svaka in brata, da sme ž njimi, kamor je želela že davno: na slavni Trsat. Tam je bila včeraj. Morala bi se vrniti v Benetke. Pa prosila je, da naj vidi še Senj. Brat je podpiral njeno prošnjo.